

גיליון מס' 1749 * ח' בתמוז תשס"א 29 ביוני 2001

חג שמח ומזל טוב לכל בית כפר הנשיא ליום הולדתו ה-53

* * * * *

שלום ושלום ושלום לכולם.
מן הסתם, השבוע העמוד הפותח יהיה מעט ארוך מהרגיל - עמוד שפותח עלון חדש וסוגר עבורנו תקופה של כשנתיים עריכה שבועית של 'דברי'.
אין לי כל כוונה לסכם ארוכות את התקופה הזו, יותר חשוב לדורית ולי לומר כי נהנו מאד לערוך את העלון, למדנו המון וזו גם ההזדמנות להגיד תודה לכל אלה שנענו וכתבו לנו 'פירושים' מידי שבוע, לכם - קהל הקוראים - שלא נבהלתם מהשינויים שערכנו בתחילת דרכנו, ויותר מכל - לבקש סליחה מכל אלה שאולי פגענו בהם במהלך התקופה - לא היה זה אף פעם במטרה לפגוע אלא מתוך מטרה לתת במה כמה שיותר רחבה לקהל הכותבים שלנו להביע רחשי לב - בין אם חיוביים ובין אם לאו. קשה מאד להחליט איזו כתבה תשודר ואיזו לא, ולכן - מתוך מגמה מאד ברורה של 'אין צנזורה' (אלא אם כן ישנן מילים מרושעות), החלטנו לפרסם כמעט כל כתבה שהתקבלה במערכת.
העלון הזה הוא של כולנו, ולכן כולם רשאים להתבטא בו. (א'נט, אני מקווה כי בזה גם עניתי אולי חלקית על מכתבך). מן הסתם, אנשים העומדים בפסגת הפירמידה בתפקידי הניהול, נמצאים תמיד בקו האש, (כך גם כל ראש ממשלה בישראל עד היום), וכוונתנו - בעידוד קבלת תגובות, לא היוותה הסכמה כל שהיא עם צד זה או אחר, אלא תמריץ לקהל הקוראים להגיב. לא נוכל להמשיך הלאה מבלי לציין את העובדה כי השבוע אמור היה מדורו של אריק א' להופיע, (שמתם לב שהוא הופיע אחת לשבועיים באדיקות רבה?), ולדאבוננו, הכותב הכי נאמן של 'דברי', שוכב ברגעים אלה מחוסר הכרה בבית החולים בצפת.
אנו רוצות לאחל לו ולכל המשפחה החלמה מהירה - המדור שלך בהחלט חסר לנו השבוע. שוב תודה על הסבלנות, ההערות וההארות ונפגש בשמחות.

ועכשיו - לגרנד פינלה - ומה בעלון השבוע?????
ראשית, למי שלא שם לב - קבוצת כפר הנשיא יהיה בן 53 ביום שני (ממש חטיאר כבר). בהמשך 3 מכתבי תגובה לכתבה של שונטל מהשבוע שעבר, מס' הודעות ותודות ולקראת סיום מכתב ממירב בולדווין ששמו מדבר בעד עצמו - 'מכתב מתקן' עם קטע מקסים שצמוד אליו עם המון המון מסרים.

ועכשיו הזמן לומר משהו אישי:
איזה כיף שהתפנה לי יום שלישי!
ערב אחד פנוי בשבוע
זה לא דמיוני ולא תעתוע
ובכל זאת בלב יש כבר קצת העגוע.

אז לשושנה שרקי ושולמית פרנק
המהוות מעכשיו את הצוות החדש
אנו מאחלות בהצלחה מכל הלב - וזהו!

שבת שלום ומבורך - **דליה ב' ודורית ב'** והמשפחות ב'
ב"י ב"

את הפרורים לשבוע הבא
תאסוף עבורנו ארי שטיינר
ספרו לה את שבלבכם
וגלו לה את כל הסודות כדי
שנדע גם אנחנו.....

ימי הולדת

1/7	קרול בלגורי לימור קוסובר מיה סולומון יונתן שוער (נכד-עמית-גרשמן) מיטל וולאך נדב לוי (נכד-סמברה)
2/7	רוני גוטר בלינדה קוטלר יוון ברור צור קורנבליט עדי שפרונג סלע כרם (נכדה-לופוב-ווינטרוב)
3/7	רונן ירון עינב גולן (נכדה) מיכאל גוטר (נכד)
4/7	רות רחמני גל גינת מרים ריפקינד (נכדה) אלון בוסקילה
5/7	ג'קי עמר - בן 50 אפרת אדן ורד קולקר אורן ושקד קולמן (נכדים-רחמני) תום מעין ילי סינה (נכד)

6/7	גב' אן בלאגורי עפרי וגבר מיקה הרמץ נהג זולטי
7/7	אבנר וולר (נכד-ר. כהן) עדי לוין (נכדה) ירדן פרנק (נכדה) דפנה שיינגזיכט

ימי נישואין

2/7	שוש וריימונד סולומון תרצה בן-דוד ודוד קולט
4/7	חרלוטה וששון מרקוסון
6/7	מרים ואמנון המאירי יערה וסיון כהן
7/7	ג'ין ווילי פינקוס ריקי וירון סינה קריס ושמואל אפשטיין ענבל ובוועז אנג'לקוביץ

- ביום שישי בערב, התאספו בני המשק וגם הבנות לארוחת-פסטה בבריתה. היה טעים, השיחה קלחה ומזה האוויר היה נפלא.
- מיד אחרי שהחבר'ה התפזרו, התאספה חבורה אחרת באמפי', לחגוג את תחילת החופש הגדול. הנעורון והנעורים בניצוחם של אילן, רכז הנעורים החדש, רוני וגבר ושחר כץ, רקדו ואכלו והמוסיקה נשמעה מרחוק.
- ביום ראשון, יצאו ילדי גן רימון והבוגרים מגן שקד לטיול באיילת השחר. הילדים שעולים לכתה א', ביקרו ב"מבוא הגליל" וכולם היו בחי-בר וברפת. שם, לדברי שחר, ראו איך "מחליבים" את הפרות ומעבירים בצינורות את החלב מפרה לפרה (זו הסיבה שהן כאלה שמנות, למי שלא ידע עד כה).
- "חגיגה" הרבה פחות משמחת נערכה במשק הילדים שלנו. מישהו פרץ בתחילת השבוע והתפרע. הוא שבר את הכתה ופרץ למחסן התרופות..... למזלנו, החיה היחידה שהסתובבה אז, היתה הפורק בעצמו.
- איחולי החלמה מהירה לאריק ארנברג. מי יתן ואתה ומשפחתך תדעו ימים טובים יותר.
- ואיחולי מזל טוב לסבא ולסבתא ברוך ומרים כהן ולסבתא רבתא - מטי, ולכל המשפחה. לסיון וליערה נולדה בת.
- דורית ודליה סיימו את תפקידן כעורכות "דברי". בשם כל הקוראים הנאמנים אני מודה לכן על עבודתכן הנאמנה.
- היום - באופן רשמי - מתחיל החופש הגדול לילדי בית הספר היסודי. אז לכל התלמידים הרבה ימים של כייף, שמש ובריתה. תהנו!

ולכולנו -

שבת של שלום ומנוחה
ושבוע נפלא.

איריס וולפין

מכתב תשובה לשונטל (1)

ראשית רציתי לומר לך כל הכבוד על התעוזה והאומץ שנדרש ממך כדי לכתוב את כל מה שכתבת במכתבך הוא נתן הרבה חומר למחשבה ואני משערת שזו היתה הכוונה. אני אומנם מבוגרת ממך אך לא בהרבה ואנחנו בערך באותו המצב בקיבוץ, בנות משק צעירות שכל חייהן עוד לפנינו.

את פתחת את מכתבך בכותרת "מכתב כואב מנערה שאכפת לה" ובמכתב ביטאת רגשות עזים מאוד של כעס ומרירות על המצב הכלכלי העגום וחלוקת המשכורות הלא הוגנת לדעתך (שמטרתו במכתבי לא לחלוק על דעה זו), וכל מה שבא עם החבילה הזו. את לא היחידה שחשה את המרירות הכעס והכאב בנוגע לנושאים החשובים הללו, אני בטוחה. אבל מה שכאב לי במכתבך ושםכאיב לי ומפריע לי עם מה שהשינוי בקיבוץ מביא איתו, הוא בדיוק אותה המרירות שאת חשה. אנחנו בזמן של שינוי וכל זמן שכזה הוא קשה, הוא חדש לכולם ואף אחד לא יודע מה העתיד צופה בשבילו וזה קשה מאוד לכל אחד כפרט ואפילו יותר כקהילה, קהילה שעד לא כל כך מזמן יכלה להתגאות בחיי החברה הפוריים והמהנים שהיו לה. וגם אני, צעירה כפי שאני, זוכרת מספיק מימים אלו כדי לכאוב את אובדנם. אני לא יודעת לכמה קיבוצים עדיין יש עלון משלהם או אם אי פעם היה להם דבר שכזה, אך עלוננו נהיה עצוב ומדכא יותר ויותר משבוע לשבוע. במקום שנצל את הנכס האדיר הזה, כעלוננו, כמו ע"י פרסום הודעות על ארועים חברתיים כאלו או אחרים שייתקו בקיבוץ או תשבוחות וצל"שים לחברים על מעשיהם ועבודתם הקשה עלוננו מתמלא כתבות אין ספור על עליית מחירים בחד"א, (כוס הקפה/התה המפורסמת...), כתבות על מי מקבל יותר ומי מקבל פחות. ואני שואלת את כל קוראי העלון האם זה מה שנשאר לנו לומר? האם זה כל מה שיש לנו להציע? להסתכל האחד לשני בצלחת במבטים חפזים ומבויישים, להמשיך ולהתלונן על כסף פה וכסף שם? כן אני יודעת שכסף חשוב מאוד אבל בעיני אושר חשוב יותר מעושר, וכסף הוא לא דווקא תנאי להשגת אושר ושמחה. אני זוכרת שכשאתי הייתי ילדה בקיבוץ (וזה היה בכלל לא מזמן!) כל הילדים הכירו את הוותיקים וכל הוותיקים היו מעודכנים מי ילדה מתי, מי עושה מה בצבא, מי עובד איפה ומה פלוני לומד, ובכלל הפערים בין שכבות הגילאים היו כמעט לא מורגשים לעומת היום שהם נראים כמעט בלי ניתנים לגישור.

אז זהו הכאב שלי הנובע מרוח השינוי, כנראה. אבל יחד עם זאת ישנם דברים יפים עוד בקיבוץ, החינוך לדוגמה, מבית התינוקות ועד סיום בי"ס ישנה השקעה וישנם צוותים מעולים ואת זה אנחנו הצעירים יכולים לשפוט אולי טוב יותר מכל אחד אחר הרי אנחנו היינו שם לא מזמן. יש לנו בקיבוץ אנשים מדהימים בתחום החינוך כמו מעין פלמה לדוגמה המחזיקה מעמד כבר שנים בתלונן ואני לא יודעת אם יצא לכולם לראות את התוכנית לחופש הגדול השנה שהיא פשוט מדהימה ותמיד היתה מדהימה והיא משתבחת יותר משנה לשנה למרות הקשיים הפיננסיים. אז הנה נתתי אני את הצל"ש למישהו ב"דברי" השבוע...

ולך שונטל אני אומרת, המצב אולי כרגע עגום בקיבוץ, וגם אנחנו בעלי ואני מתלבטים אם מקומנו פה ואם אנחנו בכלל מעונינים לגור פה ואנחנו נצא החוצה ונצא ללימודים ונבדוק טוב טוב את אפשרויותינו אבל את, אל תשללי את הקיבוץ כל כך מהר. דברים עוד ישתנו, את עוד תשתני. תני לזה זמן.

אז מה שאני מציעה הוא לספור את הברכות שלנו, האישיות והאלו שחלות על כולנו, להתרכז בטוב ולהתעלם לפעמים מהרע. אתם יודעים - חצי הכוס המלאה...

שבת שלום ומבורך

ליטל בורן-טיילור

שני טל - איגרת לשונטל

מכתב תשובה לשונטל (2)

(אותיות טל ומטר הן אותיות קטנות מאד)

בשנים תכופות אלו, אנו חיים נוכח מרד דומם. דור שלם, הדור הצעיר, אינו מביע דעה בפומבי ואינו נוקט עמדה בכל העניינים החיוניים המעסיקים את המדינה בכלל ואת הקיבוצים בפרט. ולכן, מאד שמחתי שסוף-סוף שברת - את שונטל את קשר השתיקה. את שמת את הדגש על 2 בעיות עיקריות - אי השוויון בבתי מגורים ואי השוויון בענייני המשכורות. את בודקת כאן סיטואציה מסוימת, אבל אני ממליץ לעבור בין האותיות הקטנות מן התוצאות אל האותיות הגדולות - אל השאלה מהם הגורמים לעליית הבעיה המסוימת הזאת? המדובר כאן על שני סגנונות שונים - כמעט קוטביים.

הסגנון הראשון מצביע על העיקרון שהחברים יגורו בדירות בהתאם לגילם ובהתאם למצבם המשפחתי. בבוא הזמן החבר עובר מדירת הרווקים לדירה זוגית משפחתית ומדירה שכדאת הוא יעבור בבוא הזמן לדירה משפחתית מתאימה למשפחה מרובת ילדים, יותר מאוחר בצאת הילדים מן הבית - יחזרו בני הזוג לדירה קטנה המתאימה לאנשים בערוב ימיהם. לעומת שיטה מעין זו קיימת שיטה אחרת, שהיא בית קבע הנשאר נכס המשפחה במשך כל חייהם. סגנון זה משבח את גישת דייריו אל ביתם הם, אך בדרך כלל קיים גם תקנון ישובי המאפשר את הרחבת הבית בהתאם למספר הנפשות המתגוררות בבית המסוים, סגנון זה גם מונע את ריבוי המעברים מבית לבית שהם בעייתיים גם עבור כל אחד מהדיירים המתחלפים וגם בעייתיים מבחינת אחזקה טובה של הדירה. שונטל - את יכולה להחליט איזה סגנון עדיף לפי דעתך, אך עוד נשוב לבעיית המגורים בהמשך האגרת.

עניין אי השוויון במשכורות מסמל התפתחות שחלה רק בשנים האחרונות. הארץ כולה נמצאת במאבק למען הישרדות כלכלית. רק ישוב שיכול לשכנע את מירב חבריו לגייס את כל כוחותיו להתמודדות עם האתגר הכלכלי, עתיד להישדך. לפתע פתאום, הרכוש, הנכס או ההון הכי גדול של החבר - זה לא עוד הסטאטוס הסוציאלי האישי, אלא הידע המקצועי שלו וה"תעודות" הפרופסיונליות. שינוי כזה אינו יחודי לקיבוץ בלבד, גם מחוץ לקיבוץ קיים תהליך זהה. אפילו בין 'בוגרי כפר הנשיא' קיימת נטיה ברורה לעבור ממקצועות ביולוגיים-חקלאיים או חברתיים למקצועות שלהם ניתנת מראש תמורה גבוהה יותר. גם אני בדעה שהקיבוץ חייב להכפיל את מאמציו לשבח את איכות כוח האדם שלו. יש ויש לשכנע חברים וחברות להשתלם ולהתקדם באופן מקצועי, אבל לא כל בן-אדם מסוגל "לשחק" את כישוריו הגנזים בו - ולממש אותם. וכאן על היישוב לסייע יותר, אך בלי לקוות שלחצים חיצוניים בלבד יניעו את חבריו להחליט החלטות נכונות וללכת אל הכיוון הדרוש גם להקילה וגם לפרט לקראת מימושו העצמי.

שונטל - לא די לחשוב, צריכים גם לעשות! גם תלמידי הקיבוץ במקומות הלימוד, חייבים להטיב להבין שבית הספר והצביון, עשויים לשמש קרש קפיצה לקראת הכנה להכשרה מקצועית חכמה. במקום לראות בבית ספר רק כעין חדר המתנה נעים לפני התמודדויות עם החיים האמיתיים. הפילוסוף הצרפתי דסקרטס, פעם אמר: "אני חושב, משמע אני קיים!"

חיי קיבוץ הם אינם רק אידיאולוגיה, עבודה רבה ומגורים הולמים, אלא הם גם ידידות ויחסים הדדיים, לפי העיקרון: "אל תעשה לאחרים מה שהיית שונא, אם כך היו נוהגים כלפיך".

שונטל - מותר לך בהחלט לא להסכים או להסתייג מכל אנשי המנהלה או מכל חבר מבוגר אחר, אבל כשאת מטילה דופי באופן שמי או לפי תאור ברור של בעלי תפקידים מסוימים, את נדרשת ובכל לשון של בקשה לבדוק את כל אחת מהאשמותיך בקפדנות יתר. אם תעשי כן, תגלי שחברי המנהלה אינם מתגוררים במגדלי שנהב או בחווילות מפוארות - אלא גם הם חיים במגורי קבע שגם הם היו פעם מלאי הומיה של ילדים בגילים שונים וגם אצלם גרו בצפיפות מעיקה. אינני יכול לדבר בשם ה'מנהלים', אך אני בטוח שלמרות השטח הגדול היחסי שעתה לרשותם - הם לא פעם מתגעגעים לאותה תקופה בחייהם כשהם התחלקו בשטח יחסית מצומצם עם מספר יחסית גדול של נפשות בגילים שונים. כי אלו הם היתרונות והחסרונות של "שיטת בית קבע".

שונטל, את מוצדקת ב-100% - כשאת שואלת את הקהילה שבה את חיה: "מה אתם יכולים להציע לי, אם אולי ארצה לשוב לכאן?" ואולם ביתנו יראה אחרת אם פעם יקום שוב דור צעיר שיחד עם השאלה

המוצדקת הזאת, על מה הקהילה עשויה לתרום לי בשובי גם ישאל את שאלתם בשעתו של האחים קנדי:
 "ומה גם אני יכול לתרום למען הקהילה שבה אני חי?"
אדם בן חנוך - ובהקרה

מזל טוב

לסיוון ויערה

למרים וברוך

למטי

ולכל המשפחה

עם הולדת הבת-הנכדה-הנינה

מכתב תשובה לשונטל (3)

למערכת, ובפרט לדליה שבקשה תגובה על המכתב של שונטל.
 הערה קטנה לפני קריאת המאמר: מאמר זה נכתב על מנת להבהיר את עמדותי בקשר לנתינת לגיטימציה להדפסת מכתבים בוטים ופוגעים באנשים באופן אישי ובפומבי (על אחת כמה וכמה בימים אלה, כאשר אנו מחפשים דרך לעתיד).
 מאמרי כתוב ללא שמך של כעס, במיוחד שיש לי הערכה מלאה אל דליה והעבודה שהיא משקיעה בעלון, ובהחלט אין שום כוונה לפגוע בדליה או בשונטל.

עם קבלת מכתבה של שונטל, הדבר הראשון שהייתי אומרת לשונטל הוא ש"יריית חיצי רעל גורמת לכאב, הורדת המורל והיא חסרת אחריות".
 למה דליה, הדפסת את המכתב? את לא חושבת שזה היה לטובתה של שונטל אם היית מסבירה לה את הנ"ל, וגם מציעה לה לשוחח עם שריטה וקולין?
 הייתי ממשיכה להסביר לשונטל ששריטה וקולין מייצגים את החברה והם עושים את מיטב יכולתם למנוע מהקיבוץ לשקוע עוד יותר עמוק בבזבז. תפקידם קשה מאד וכאשר אין מספיק לכסות את כל הצרכים של כל אחד וכל סקטור בחברה, ההחלטות קשות עוד יותר והן נעשות בכבד ראש ובשיתוף עם אנשים נוספים.

מרוח המכתב, אני מבינה ששונטל מציעה לחזור חזרה ל"קיבוץ הישן". כאשר כל אחד מכניס את משכורתו ומקבל תקציב שווה. הייתי אומרת לה שזה לא עבד, ואנחנו במצב כלכלי כל כך גרוע, שאם לא נחליף את השיטה, כולנו - כל חבר וילד, יהיה במצב יותר גרוע מאלו שמקבלים הכי פחות היום. המשך השיטה הישנה יגרום (בסבירות גדולה לדעתי) לאלו שכן מרוויחים טוב, לעזוב, ואז נהיה ב"ברוך" עוד יותר גדול.

שונטל שאלה: "מה יכולנו לעשות כדי למנוע את זה?" ותשובתי היא "אם כל אחד היה תורם את כל כספו הפרטי, מתנות, ירושות וכו' לקופה הציבורית, אולי היינו מצליחים לשמור על הקיבוץ המסורתי". כנראה שנתינה כזו לא בטבע האם, או לא הגענו לרמת מוסר גבוהה מספיק על מנת לחיות לפי האידיאל הזה. התקווה היא שהשיטה החדשה תאפשר לכל אחד לשפר את מצבו, כל אחד לפי יכולתו, מזלו והשקעתו בעבודה.

הייתי מסבירה הלאה, שלהתקייף את היושר (INTEGRITY) של שריטה וקולין ולהאשים אותם ב"חוסר אכפתיות" - זה רחוק מהאמת, ושוב הייתי מציעה לשונטל לשוחח איתם, להציג את דאגותיה והכאב שלה.

הייתי מוסיפה שלכל אחד הזכות לדבר על הנעשה, ולשאול ולהציע פתרונות טובים יותר. האם בקיבוץ, בעולם המבוהרים, הדברים מתנהלים כך? לצערי לא תמיד. אני חושבת ששונטל הרשתה לעצמה לכתוב בסגנון כל כך פוגע, כי היא מושפעת מהכתבות ה"מרעילות" שהופיעו ב"דבר" בשנים האחרונות, וגם מהדיבור השלילי שאנשים מרשים לעצמם כלפי אחרים.

זו אכן סיבה נוספת של כשלון הקיבוץ הישן, כי אלו שמנסים לפעול לטובת הכלל, עושים לא מספיק עבה לשאת ביקורת מתמדת, האשמות, אמירות מכאיבות ופגיעות אישיות (כמו במכתב). ופעמים רבות הכל נאמר בלי שיחה מוקדמת עם האדם לשם ברור. התנהגות זו יצרה ירידה במורל וגרמה לחוסר אנרגיה.

לשונטל - הייתי מציעה להתעמק בבעיות הקיבוץ - לא במקרה שתנועת הקבוצים, ובקיבוצים רבים, מחפשים פתרונות לבעיה הכלכלית.

ושוב - הייתי מציעה לך לדבר עם שריטה וקולין ולשמוע מה גישתם וכיוונם לפתרון הבעיות של היום.

מכתבה של שונטל הוריד את המורל והזיק לחברה. לא יפגיע אותי אם אחרים יקחו טרמפ על סגנון זה וידברו או יכתבו באופן דומה. אני מקווה שלא.

דליה, אני חושבת שטעית בנתינת הלגיטימציה להדפסתו של המכתב שעשה נזק לשונטל ולחברה. בתקווה לקרוא מילים הולמות יותר וגישה חיובית יותר בדפים אלו בעתיד.

ג'נט פרימוסט

התנצלות

ברצוני להתנצל, בפני כל אלה שפגעתי בהם בכתבתי בשבוע שעבר. זו לא היתה כוונתי, אך רציתי לומר את הדברים בצורה קשה בכדי לעורר תשומת לב. אם הכתבה היתה נכתבת בצורה עדינה יותר, זה היה נראה אחרת ולא מספיק משכנע כפי שרציתי שיהיה. ותודה על כל התגובות השליליות והחיוביות כאחד, בכתב או בעל-פה.

שונטל

**בית כפר הנשיא משתתף
בצערם של שושי קרופרו ובני**

המשפחה עם מות האב אהרון קרופר לאחר מחלה קשה

פינת ההודעות הקצרות

לנוסעים לחו"ל

יש שרות מכרמיאל לנתב"ה. ניתן להזמין מקום מראש - לפחות 3 ימים - המחיר 100 ש"ח לכל אחד.
טל: 04-8664444.
סידור מעולה!!!

תודה! תודה!

ברצוני להודות לכל החברים שטרחו ותרמו להצלחת המסיבה הנפלאה למעני שהתקיימה ביום שישי שעבר במועדון החברים. ההכנה, האפיה והמילים היפות שנאמרו, עשו לי טוב על הלב. כמו כן, אני מודה לקבוצה, לוועדת הרחוקה והחבר המבוגר ולחברי בית התעסוקה על המתנות היפות והשימושיות שקיבלתי מכם. יהיה לי קשה מאד להתרגל למצב החדש - שלא יהיה צורך לקום בבוקר ולבקר ב"מועדון הזהב" כדי לארגן את היום מסביב לעניינים של החבר המבוגר. אתגעגע אליכם מאד מאד. - **הלין**

ועד תודה

תודה לחברי המשק ששלחו ברכה חמה לרגל נישואינו. תודתנו על המתנות, הברכות האישיות וההשתתפות בשמחתנו.

בברכה, **סיגל ועומר ינאי** והמשפחות (הדר וינאי)

הסרת טלפונים ציבוריים

לכבוד
שריטה סינה
מנהלת הקהילה

הנדון: הסרת טלפונים ציבוריים (מכתב מתאריך 6.6.01)

בעקבות מכתבך הנדון, קיימתי שיחת טלפון עם מר אברהם אברהם - מנהל שיווק לקוחות בחב'

"בזק", ולהלן המידע שקיבלתי ממנו:
 טלפון ציבורי הוא שרות הניתן ע"י חברת "בזק" על בסיס כלכלי.
 כאשר הנתונים מראים שאין שימוש כלכלי בטלפון ציבורי מסויים לאורך תקופה, "בזק" מבטלת את אותו הטלפון.
 במקרה של ביטול טלפון ציבורי כנ"ל, החלופה היא - רכישת טלפון עם מונה צמוד מ"בזק". רכש הטלפון ובעליו, נותן שרות שיחות לכל דורש, תמורת תשלום על פי המונה.
 תוכלי לפנות אליו ישירות ולנסות להגיע לפתרון המיטבי.

בברכה,
 ראובן אריאל - מנכ"ל המועצה

נזכור את יקירנו

י"ד בתמוז תשכ"ו (1966) - שלום נמלי

ט"ז בתמוז תש"ס (2000) - מיכאל כהן

מכתב מתקן

חשבתי לעצמי שיתכן וזו ההזדמנות האחרונה להתבטא על גבי העלון שלנו, והחלטתי לנצל את ההזדמנות הזו לכתוב מכתב מתקן.

את המכתב הקודם כתבתי כשהרגשות היו מעורבים והיה בי הרבה כעס, התמרמרות ועלבון.

את המכתב הזה אני כותבת אחרי שישבתי וחשבתי על כל מה שקרה וקורה בחיים שלנו, כשברור לי שעל מנת לעשות זאת עלי להסתכל פנימה ולא רק החוצה.

ראשית, אם יש מישהו שפגעתי בו/ה בצורה כלשהי, זה מעולם לא היה במכוון או מחושב. ברור לי שבעבר עשיתי טעויות ושברגעי כעס אמרתי דברים שהיו צריכים להיאמר אחרת. אני מאמינה שכל אחד מאתנו עשה או אמר משהו בחייו, שהוא לא גאה בו ויתכן ומצטער עליו.

עברתי חוויה כואבת, שילמתי מחיר יקר. היום מה שחשוב לי, הוא לבנות בית אוהב למשפחתי ולהסתכל קדימה ולדאוג לעתיד, במקום לבזבז עוד זמן יקר מחיי בכעס, שנאה התמרמרות והתחשבנות על העבר.

נ.ב
 אני רוצה להוסיף סיפור שהגיע לידי והיה לי למקור מחשבה והשראה....
 אני מקווה שהוא יעשה לכם אותו הדבר, או לפחות יעלה חיוך על פניכם!

בברכת שבת שלום!
מרב בולדווין

בנק הזמן

תאר לעצמך שיש בנק המזכה אותך בכל בוקר בסכום של 86,400 ש"ח, אך היתרה אינה עוברת מיום ליום. בכל לילה, כל סכום שלא הוצאת במשך היום - נמחק. מה היית עושה? מוציא כל שקל כמובן!

ובכן, לכל אחד מאתנו ישנו בנק כזה! שם הבנק: זמן.

בכל בוקר אנו מזוכים ב - 86,400 שניות. בכל לילה מה שלא נצל לטובה, הולך לאיבוד, היתרה אינה עוברת ליום שלמחרת. אין אוברדרפט. בכל יום נפתח החשבון מחדש ובכל לילה מה שנותר - נמחק.

אם לא השתמשתם במה שהיה בחשבון, ההפסד כולו שלכם. אי אפשר לחזור אחורה וגם אי אפשר למשוך כנגד המחר. מוכרחים לחיות בהווה, על חשבון הזמן שניתן לנו בכל יום.

השקיעו את זמנכם בלעשות דברים טובים! על מנת להשיג את מירב הבריאות, האושר וההצלחה בעת שהשעון מתקתק, נצלו את היום, היום!!!

על מנת להבין מהו ערכה של שנה אחת - שאלו חולה סופני אחד! על מנת להבין מהו ערכו של חודש אחד - שאלו אימא שילדה פג! על מנת להבין מהו ערכו של שבוע אחד - שאלו אם שבנה משרת בשטחים! על מנת להבין מהו ערכה של שעה אחת - שאלו אוהבים המחכים לפגישה!

על מנת להבין מהי ערכה של דקה אחת - שאלו את האדם שפספס את הרכבת! על מנת להבין מהי ערכה של שניה אחת - שאלו אדם שניצל מתאונת דרכים! על מנת להבין ערכה של אלפית השניה - שאלו ספורטאי שזכה במדליית כסף!

תבינו מהו ערכו של כל רגע ותוקירו אותו יותר. אם חלקתם אותו עם אדם יקר, זכרו כי הזמן אינו ממתין לשום אדם.

האתמול הוא היסטוריה, המחר אינו ידוע, והיום הוא מתנה!

ולכן באנגלית קוראים לזמן ההווה: Present

לחברי המשק החביבים

אריק נמצא בטיפול נמרץ - חסר הכרה, מונשם - דלקת הריאות בירידה, מצבו לא קל - ויש עדיין תקווה.

תודה רבה לכל השואלים, המתעניינים והמציעים עזרה, הן בחיור - בעידוד - ובהסעות
תודה רבה - **בקי והילדים**

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

<http://www.kfar-hanassi.org.il>

▪ **There are three kinds of people in the world, those who can count, and those who can't.** ▪